

Tiesas (septītā palāta) 2012. gada 27. aprīļa rīkojums (*Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — *Staatssecretaris van Financiën/U. Notermans-Boddenberg*

(Lieta C-114/11) ⁽¹⁾

(EKL 18. un EKL 39. pants — Mehāniskie transportlīdzekļi — Viegļā transportlīdzekļa ekspluatācija vienā dalībvalstī, ja tas ir reģistrēts citā dalībvalstī — Šī transportlīdzekļa aplikšana ar nodokli pirmajā dalībvalstī, uzsākot tā ekspluatāciju valsts ceļu tīklā — Pārceļoties uz pirmo dalībvalsti līdzņemts transportlīdzeklis, kurš tiek izmantots gan privātam vajadzībām, gan nokļūšanai uz darba vietu otrajā dalībvalstī)

(2012/C 258/12)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Staatssecretaris van Financiën*

Atbildētājs: *U. Notermans-Boddenberg*

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Hoge Raad der Nederlanden* — EKL 18. panta un EKL 39. panta (tagad — LESD 21. pants un LESD 45. pants) interpretācija — Valsts regulējums, atbilstoši kuram, uzsākot transportlīdzekļa ekspluatāciju valsts ceļu tīklā, piemēro reģistrācijas nodokli — Personas, kas ir pārcēlušies no citas dalībvalsts, kurai ir tās pilsonība un kura pastāvīgi izmanto tajā reģistrētu un pārceļšanās mantā iekļautu transportlīdzekli privātām un darba vajadzībām, kas iekļauj braucienus darba vajadzībām uz šo citu dalībvalsti, aplikšana ar nodokli

Rezolutīvā daļa:

EKL 39. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru šīs dalībvalsts rezidenti, kuri ir pārcēlušies uz dzīvi no citas dalībvalsts un paņēmuši līdzīgu transportlīdzekli, kas ir reģistrēts šajā pēdējā minētajā dalībvalstī, uzsākot transportlīdzekļa ekspluatāciju valsts ceļu tīklā, ir jāmaksā nodoklis, kas parasti ir maksājams, reģistrējot transportlīdzekli pirmajā dalībvalstī, ja šis transportlīdzeklis galvenokārt tiek pastāvīgi izmantots šīs pirmās dalībvalsts teritorijā pat tad, ja šī izmantošana ietver minēto rezidentu nokļūšanu uz viņu darba vietām otrajā dalībvalstī

⁽¹⁾ OV C 152, 21.05.2011.

Tiesas (piektā palāta) 2012. gada 26. aprīļa rīkojums — *Deichmann SE/Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs* (preču zīmes, paraugi un modeļi)

(Lieta C-307/11 P) ⁽¹⁾

(Apelācija — Kopienas preču zīme — Regula (EK) Nr. 40/94 — 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts — Absolūts atteikuma pamatojums — Atšķirtspējas neesamība — Grafisks apzīmējums, kurā ir attēlota leņķveidīga loksne ar raustītām līnijām gar tās malām)

(2012/C 258/13)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Deichmann SE* (pārstāvis — O. Rauscher, advokāts)

Otrs lietas dalībnieks: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (pārstāvis — K. Klüpfel)

Priekšmets

Apelācija par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2011. gada 13. aprīļa spriedumu lietā T-202/09 *Deichmann SE/ITSB*, ar kuru Vispārējā tiesa ir noraidījusi prasību atcelt ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2009. gada 3. aprīļa lēmumu, ar kuru tika noraidīta apelācijas sūdzība par pārbaudītāja lēmumu, kurš atteica grafiska apzīmējuma, kurā ir attēlota leņķveidīga loksne ar raustītām līnijām gar tās malām, kā Kopienas preču zīmes attiecībā uz noteiktām precēm, kuras ietilpst 10. un 25. klasē, reģistrāciju — Preču zīmes atšķirtspēja

Rezolutīvā daļa:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) *Deichmann SE* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 269, 10.09.2011.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2012. gada 2. marta spriedumu apvienotajās lietās T-29/10 un T-33/10 *Nederland en ING Groep/Komisija* 2012. gada 11. maijā iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-224/12)

(2012/C 258/14)

Tiesvedības valoda — holandiešu un angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji — L. Flynn, S. Noë un H. van Vliet)

Pārējie lietas dalībnieki: *Nīderlandes Karaliste, ING Groep NV, De Nederlandsche Bank NV*

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2012. gada 2. marta spriedumu apvienotajās lietās T-29/10 un T-33/10 *Nederland* un *ING Groep*/Komisija, kurš Komisijai tika paziņots 2012. gada 6. martā;

— noraidīt prasību daļēji atcelt Komisijas 2009. gada 18. novembra Lēmumu par valsts atbalstu C 10/09 (*ex N 138/09*), ko īstenoja Nīderlande *ING* nelikvīdo aktīvu atbalsta mehānismam un pārstrukturēšanas plānam ⁽¹⁾;

— piespriest prasītājiem pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— pakārtoti:

— nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai,

— lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pirmās instances un apelācijas instances tiesvedībā pieņemšanu atlikt;

papildus pakārtoti:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 2. panta pēdējo daļu;

— piespriest prasītājiem pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies apelācijas tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ šādu pamatu dēļ.

Pirmkārt, neesot juridiska pienākuma piemērot principu par ieguldītāju tirgus ekonomikā, ņemot vērā atmaksāšanas nosacījumu grozīšanu attiecībā uz pasākumu, kas pats esot valsts atbalsts.

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdaini novērtējusi ieņēmumu zaudējumus, kuri dalībvalstij esot radušies grozīto atmaksāšanas nosacījumu rezultātā, kas ir izvērtēti Komisijas 2009. gada 18. novembra Lēmumā par valsts atbalstu C 10/09 (*ex N 138/09*), ko īstenoja Nīderlande *ING* nelikvīdo aktīvu atbalsta mehānismam un pārstrukturēšanas plānam (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).

Treškārt, Vispārējai tiesai, pat ja Komisija grozītos atmaksāšanas nosacījumus nepamatoti esot uzskatījusi par valsts atbalstu, neesot bijušas tiesības atcelt apstrīdētā lēmuma 2. panta pirmo daļu.

Ceturtkārt, Vispārējā tiesa, atzīstot, ka apstrīdētā lēmuma 2. punkta otrā daļa noteikti esot bijusi nelikumīga, jo Komisija nepamatoti esot konstatējusi, ka grozītie atmaksāšanas nosacījumi ietverot valsts atbalsta elementus, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

Piektkārt, Vispārējā tiesa esot lēmusi *ultra petita*, atceļot apstrīdētā lēmuma 2. panta otro daļu un tā II pielikumu.

Sestkārt un pakārtoti, Vispārējā tiesa, ja tai pamatoti esot bijušas jāatceļ apstrīdētā lēmuma 2. panta pirmā un otrā daļa un tā II pielikums, tad tai bija jāatceļ arī apstrīdētā lēmuma 2. panta trešā daļa.

⁽¹⁾ Lēmums 2010/608/EK (OV 2010, L 274, 139. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 29. maijā iesniedza *Hof van beroep te Brussel* (Beļģija) — *Citroën Belux NV/Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen* (FvF)

(Lieta C-265/12)

(2012/C 258/15)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hof van beroep te Brussel

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Citroën Belux NV*

Atbildētāja: *Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen* (FvF)

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Direktīvas 2005/29/EK ⁽¹⁾ 3. panta 9. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu normu kā Beļģijas 2010. gada 6. aprīļa likuma ⁽²⁾ 72. pants, ar kuru, neskarot likumā izsmeļoši uzskaitītos gadījumus, vispārīgi tiek aizliegts jebkurš patērētājam paredzēts saistītais darījums, līdzko vismaz viens tā elements ir finanšu pakalpojums?